

Skovvæsen henført under en Overforstmester, en Forstmester og en Forstsekretær. Det er lidt vanskeligt for udenforstaaende at se den stærke Forskel, der er mellem Forslagene, at se de Grunde, Ministeren har haft til ikke at kunne gaa ind paa Forslagene fra Kommissionens forskellige Tal, men til selv at foreslaa, at Direktionen skal bestaa af en Overforstmester og en Forstmester. Jeg tager dog neppe fejl i, at den højtærede Ministers Grund væsentlig har været den, at begge Kommissionens Indstillinger have ønsket en for stor Selvstændighed indenfor Ministeriet. Begge Indstillinger gaa ud paa at oprette en med det nuværende Departement sideordnet Stilling. Saa vidt jeg kan se, maa Ministerens Forslag forstaaes saaledes, at Overforstmesteren og Forstmesteren komme til at staa under Departementet. Det er, som sagt, forstaaeligt, at Ministeren selv udarbejder et Forslag, naar han ikke tør gaa ind paa at give Skovvæsenet en sideordnet Stilling indenfor Centraladministrationen. Men jeg skal ikke nægte, at selve Lovforslaget forekommer mig noget magert. I en Række af Aar har denne Sag, som jeg sagde før, ligget i Luften, saa kommer der en Kommission, og efter at den har arbejdet og afgivet sin Betænkning, faa vi dette Lovforslag, som, naar man ser lidt nøjere paa det, kun bestaar af 4 Linier, thi naar vi tage de Paragraffer bort, som vedrøre Lønninger og de Ting, som ere nødvendige i et Lovforslag, bliver der egentlig kun § 1 tilbage som reelt Indhold. Man kommer uvilkaarlig til at tænke paa det gamle Ordsprog om Bjerget, som skulde føde og fik en lille Mus. Det er ikke noget meget fyldigt Forslag med Hensyn til Statsskovvæsenets Ordning, men under disse Omstændigheder, hvor vi ikke have faaet et enstemmigt Forslag fra den nedsatte Kommission, og hvor man dernæst indenfor Kommissionen staar ret stærkt mod hinanden, tør jeg ikke slutte mig til noget af de Tal, der ere repræsenterede i Kommissionen. Jeg har i øvrigt ogsaa mine særlige Betæneligheder. Jeg erkender, at der er fortræffelige Ting i hvert af de to Tals Indstillinger, jeg bøjer mig selvfølgelig i dyb Ærbødighed for en Mand som Kammerherre Müller, der i saa mange Aar paa en saa udmærket Maade har staaet i Spidsen for det danske Skovbrug. Jeg tør dog under disse Forhold ikke slutte mig til Flertallets Forslag og heller ikke til Mindretallets. Det bevirker jo ret naturligt, at jeg, som Forholdet er, ikke gaar

mod Regeringens Forslag, men tværtimod ønsker, at det skal blive taget under den velvilligste Overvejelse, hvorunder vi maaske kunne faa de Oplysninger, som endnu maatte mangle, for at se klarere i disse ret indviklede Forhold mellem Administrationen og de ledende Skovmænd.

En af de Grunde, hvorfor jeg ser med noget venligere Øjne paa Regeringens Forslag end paa Kommissionens, er den, at det, saa vidt jeg kan skønne, er det billigste, og efter den Forhandling, vi i disse Dage have haft med Fordringer om Besparelser, er jeg stemt for, at vi ikke gaa til en Forhøjelse af Udgifterne, men snarere komme til Indskrænkninger i dem. Ganske vist frembyder den højtærede Ministers Forslag ikke nogen Besparelse, det ser tværtimod ud til, at det vil koste 1,500 Kr. mere, end Administrationen koster nu. Men vi maa jo erindre, at tidligere havde vi tre Overførstere, nu have vi to, det er en ganske ny Ordning, om hvilken man ikke ved, om den kan vedblive. Men alt i alt vil Regeringens Forslag ikke blive væsentlig dyrere end den nuværende Ordning.

Jeg vilde dernæst gøre en Henstilling, som jeg gerne vilde have et Svar paa fra den højtærede Minister. Fra begge Sider i Kommissionen blev den Tanke fremsat, at saavel Klitvæsenet som Sorø Skove og ogsaa Tilsynet med Privatskovene skulde falde ind under denne Lov. Jeg har aldrig kunnet forstaa, hvorfor Klitvæsenet, som dog er et saa decideret Plantningsforetagende, skal danne en Afdeling for sig selv. Det kan lige saa godt bestyres fra Statsskovvæsenets Side. Vi have netop paa de jydskke Heder en hel Stab af Folk, der ere vante til at tumle med den vanskeligste Jord, og Klitplantning og Hedeplantning ere saa nær beslægtede med hinanden, at jeg ikke forstaa Adskillelsen mellem dem. Der er efter min Mening heller ingen Grund til at opretholde Sorø Skove som en særskilt Institution. Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til en velvillig Overvejelse, som jeg dog altsaa mener maa foregaa i et Udvalg.

Ravn: Gennem mange Aar har der været krævet en anden Ordning af Administrationen af vore Statsskove. Det forelagte Forslag imødekommer de fremsatte Krav i den Retning. Fordelen ved Forslaget er, at Ledelsen kommer nærmere til Ministeren, saaledes at han kommer mere i Kontakt med det praktiske Skovbrug. Det hele bliver mere enkelt, mere